

KÉT HÉT EGY NOVELLA 2018-19

5-8. osztály

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
felső tagozatosoknak meghirdetett játékán!

A játék 6 fordulóból áll majd, és minden alkalommal egy mesét és a hozzá kapcsolódó kérdéseket kapjátok meg a feladatlapokon. A feltett kérdésekre a választ a szövegben találjátok. Igyekeztek szépen, magyarosan, egész mondatokkal válaszolni (minden odaillő szó pontot érhet), hiszen így tudjuk csak megfelelően értékelni azokat a játéksorozat végén.

A megoldásra minimum két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk a következő feladatlapot) de az **elmaradt fordulókat BÁRMIKOR pótolhatjátok a játék végéig** (kb. 2019. február eleje). Mivel ez **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és leadott a gyermekkönyvtárba...

Sok szép mesét, jó olvasást és megoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni
gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.

2018. október 15.

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA, 2018-19

5.-8. osztály

1.forduló

Lackfi János: Szerelmi nyomozás

ifjúsági regény (részlet)

Budapest: Scholar, 2017

P. Szathmáry István rajzaival

*SZERINTEM A BÁLINT TÖK HELYES, TOTÁL BELEZÚGTAM LOVE
egyik nap ilyen feliratú levélkére bukkan Bálint, aki az egyik legjobb fej srác a
laza osztályban. Elkezd nyomozni, vajon ki érdeklődhet ennyire az ő szerelmi
ügyei iránt. Merthogy lennének neki szerelmi ügyei, ha végre megtalálná azt a
lányt, aki ezt a levelet írta*

1) Mi a legfontosabb szempont egy (szerelmi) nyomozásnál?

.....
.....

2) Hogyan maradt a 16 (szóba jöhető) lánynévből hat?

.....
.....
.....
.....
.....

3) Mit mond Bálint a maradék hat csajszirol?

.....
.....

.....
.....
.....
4) Kit láttak meg a tv képernyőjén Bálint húgai?

.....
5) Mi történt ez után a „szupersztárral” a suliban?

.....
.....
.....
.....
.....
6) Hogyan csúfolják a madridisták Bálintot?

.....
7) Miért nem szeret Robi beállni a fociba?

.....
8) Mi az „aranykör”?

.....
9) Miért volt különösen kellemetlen Bálintnak a lámpatörési akció?

.....
10) Hol tartotta a barátnők titkos listáját?

Lackfi János: Szerelmi nyomozás

Bp.: Scolar, 2017

P. Szathmáry István rajzaival

A SZERELMI NYOMOZÁS NEHÉZSÉGEIRŐL

A szerelmi nyomozás nem egyszerű dolog. Amikor azt a bizonyos levelet megtaláltam a padomban, azonnal munkához láttam: táblázatot készítettem, mert a 34 fős osztályunkban van 18 fiú és 16 lány.

Egy nyomozásnál a pontosság és a teljesség az egyik legfontosabb szempont. Lyukas hálóval nehéz halat fogni. Elvarratlan szálakat hagyni igen súlyos hiba. Így csinálná Poirot is, láttam az összes részt, meg a Sherlock Holmes meg a Columbo összes részét is, letöltöttem mindet a netről. Szóval alapos kiképzést kaptam. Kitartó munka és intuíció, jegyezze meg, mon cher Hastings, vesse jól az eszébe, Watson, e kettő a siker záloga. Semmire sem mennénk azonban pusztá intuícióval, ahogyan a pusztá pontosság is meddőnek bizonyulhat. A megérzések csakis a módszeresség felhasználásával emelkedhetnek a levegőbe!

Szóval tizenhat név, ám a gondos kimutatásból rögtön kihúzhatóak mindazok, akik így vagy úgy

már kikosaraztak. Kata, Anna, Kinga kiestek, marad tizenhárom név. Kihúzható Zsani, a táncseni, Anett, aki musicalstúdióban tölti ideje nagy részét, meg Éva, aki modellnek készül, az ilyen lányok, akik körmük hegyétől szempilláik végéig meg vannak csinálva gondosan, akik alakformálásra járnak meg drága butikokba, olyan elérhetetlen magasságban vannak, ahonnan én nem látzom. Ráadásul nem is tudom, szeretném-e, hogy közelebb legyenek, mert persze menő dolog lenne efféle csajjal járni, meg én is együtt huhogok a fiúkkal, hogy óóó, bombaaa, mikor vadiúj kreációikban belibegnek a terembe, de a csuda tudja, mit kezdenék egy ilyen próbababával.

Mindegy, marad tíz név, de kiesik még négy lány, ezekről mindenki tudja, hogy barátjuk van. Ami persze nem teljesen kizáró ok, de elég halvány a valószínűsége, hogy valaki utánam epekedik, közben viszont jobb híján beújítt egy pótpasast. Ennyire nem tartom csúcsnak magamat. Hát, a maradék hatról mit is mondjak... Akad köztük kettő nagyon fura csajszi. Nem állítom, hogy valamelyikük nem szerethetett belém, de nem vagyok biztos benne, hogy akarnék tudni erről. Jó, nem a külső számít meg blabla, mégis nehéz ügy.

Négy név maradt hát, nyomozási szempontból kitűnő terep. Ott van Ildi, igazi anyatípus, őt el tudnám viselni, persze nehezen képzelem el szerelmes rajongómnak. Csengére nem tudok mit mondani, ha gonosz lennék, semmilyennek találnám, de aztán egyik-másik bulira leveszi a szemüvegét, és kisminkeli magát, és leesik az állad, hogy aztaaa! Sárával nem lenne baj, szép a hosszú haja meg minden, de annyira nem érdekli semmi a rajzmappáján kívül, amelyikből szinte kiugrálnak a tök élethű csontvázak meg dinoszauruszok meg portrék meg aktok, hogy iszonyú meglepetés lenne, ha kiderülne, tudomást szerzett létezéséről. Ott van még Zsuzsi, de ő olyan pici, hogy most is elvigyorodtam, ahogy eszembe jutott. Bicajjal jár suliba, és a bicaja vastraverznek néz ki hozzá képest. Azért cuki meg minden...

A szerelmi nyomozás nem egyszerű dolog! Máris mintha mind a négybe szerelmes lennék, csak talán mindegyikbe másképp, vagy legalább is eszembe jutnak sorra, és zavarosan kalapál tőlük a szívem. Talán az izgalom. Ahogy meg tudom érteni a nőtlen papokat, úgy a többnejűeket is. Esetleg mohamedán leszek.

Hamar kiderült, hogy nem sok esélyem van a többnejűségre. Javában találgattam titkos imádóm kilétét, mikor a húgaim visítozni kezdtek a nappaliból, hogy Bááálint, Báálint, gyere le, nem hiszed el, mit látunk! Azt a nyamvadt tehetségkutatót nézték a hamisan nyávogó fejekkel, nem szerettem lemenni hozzájuk, mert könnyen ott ragadtam én is, és utána meg sajnálhattam a rászánt időt. Néha nem ártott persze, már csak azért se, hogy képben legyek, és ne nézzenek marslakónak az osztályban.

Most aztán szemem-szájam elállt attól, amit láttam. A stúdió visítozó közönsége és az elismerően hűmmögő zsűri színe előtt ott lépdelt bátran, mikrofonnal a kezében Pali, az osztálytársam. A falból zongoraszó hallatszott, ő meg – ki tudja honnan szedett – jópofa, mókás arccal és bársonyos hangon énekelt, hogy „noooooon, zsönő rögregtő rjeeeen”, és szívdöglesztő franciásan ropogtatta az r betűket. A döbbenettől leültem egy karosszékbe, és ott is maradtam. Paliról nem tudtuk, hogy ennyire jól énekel, ráadásul sosem tűnt ki különösebben a többiek közül – hacsak nem azzal, hogy ő volt a mamák kedvence –, most pedig farmer-nadrágjában és kigombolt ingében betöltötte a képer-

nyő, és megbabonázott mindenkit. Bevallom, teljesen ledöbbsentem. Nem tudtam, hogy az énekórákról ismerős, jólesően búgó hang ennyire hatásos, ennek alig-alig volt előjele. A srác visszahúzódott a suliban, még a szünetekben is totál zavarban volt. Mondjuk ez most is lerítt róla, mert amikor kérdezték, elpirulva mesélt az anyukájáról, aki mindig támogatta, meg a kisöccséről, aki még baba. A sok rosszfiús és rosszlánnyos szereplő után ezt a közönség is díjazta, visítoztak, füttyögettek, a zsűri meg meghatottan továbbjuttatta Pali a következő fordulóba.

Az elkövetkező hetek eseményei leírhatatlannak. Pali nem tudott úgy megjelenni a suliban, hogy sikítózó, autogramkérő csajszi csapat ne szegődjön a nyomába. Virágot hoztak neki, és csokit, versengtek, hogy kinek a plüssállatkáját fogadja el ajándékba. Zenekarával fellépett a közeli kocsmában, amelyet zsúfolásig megtöltöttek a diákok, még az utcán is állt a tömeg. Eddig azt se tudtuk, hogy zenekara van, most meg már a helyi kulturális napokon is játszottak, az alpolgármester konferálta fel őket. Pali felszabadultan mesélt nekünk a kulisszák mögötti világról, ámulva hallgattuk, micsoda szupersztár lett belőle. Persze kicsit kezdett elszállni, fölülről nézni a közönséges földi halandókra, hiszen pléjbekkelt valami sajtónapokon meg a Besenő Sound Fesztiválon is, egyszóval országos ismertségre tett szert. Annak ellenére, hogy a suliból mindenki véresre SMS-ezte az ujját, Pali nem jutott tovább a következő fordulón. Az egyik zsűritag, valami énekesnő, azt mondta, Pali tizennégy évesen túl tiszta a show-business világához, bőven van még ideje sztárrá válni, addig maradjon csak önmaga.

Nekem mindenesetre nem jött túl jókor ez az egész, mert ugyan miképpen nyomozzon az ember egy titokban belé szerelmes lány vagy lény vagy lánylány után, ha az egész osztályban hetekig egy irányba, vagyis Pali felé fordul minden nőnemű szempár?

ARANYKÖR ÉS TITKOS LISTA

Múltkor a Robi átjött tanulni. Jó, mondjuk, ez a közös tanulás egy nagy duma, mert amit egyedül utál megtanulni az ember, azt ketten kétszer annyira utálja, pláne, ha a másik éppen haver, és egy haverral annyit mindent lehet csinálni, simán hülyéskedünk meg baromkodunk, röhögünk meg mobilozunk meg videójátékokat játszunk, és ha van ilyen opció, akkor egyszerre hülye és ökor meg barom lennék tanulni. Főleg, hogy nemrég vettem a zsebpénzemből egy focilabdát, amire színesen rá van nyomva, hogy BARCELONA, amit csak a megveszekedett madridisták csúfolnak BÓRSZALONNÁnak, de csak irigykedik a sok kreatén.

Ha valaki tud mutatni ezt-azt a lasztival, az épenséggel a Robi. Frisztájában nyomja, abban jók is vagyunk mi, magyarok. Van világbajnokunk a nők között, Szász Kitti, aki még a fülén vagy a fenéke partján is megtartja egyensúlyban a labdát, örült módjára

villogtat, be lehetne adni hozzá tanulni a válogatottat, még Neymarral is le van fényképezve, mutatott neki egy-két laza trükköt. Jó, tudom, tök más a kettő, a Robi is hiába varázsol bárhogy, nem szeret beállni a fociba, mert hiába csinál majmot akárkiből két perc alatt, rögtön felrúgják vagy elsodorják, meg a lövései se valami pontosak. Őt nem ez érdekli, pont. Pont nem ez.

Amúgy állati, talán a fülcimpájával vagy az orrszőrével is le bírná venni a labdát. Simán tudja az „aranykört”, amit a brazilok eszeltek ki, aszondja, hogy először jobb lábfejen pattan, aztán jobb lábfejről jobb térdre, jobb tédről jobb vállra, jobb vállról fejre (kétféjűeknek jobb fejre), aztán szép sorban lefelé ugyanígy a bal lábfejig. Császár vagy, mondom neki, erre átbólintja nekem a labdát, én meg nem vagyok valami nagy ász fejjel, félreperdül, Robi próbálja menteni a menthetőt, belestukkol még egyet, és hopp, az olvasólámpám nagy csörömpöléssel szilánkokra törik.

Lesompolygunk a földszintre, hallgatunk, mint a macskapötty a fűben, hogy finoman fogalmazzak, szerencsére anyám sütit süttött a „kispajtásomnak”. (Agyamra megy ez a pajtizás, ugyan ki használ ma már ilyen szavakat, mármint anyámon kívül?) Evés közben továb-

bi gyanús hallgatás, azaz mégsem gyanús, szerencsére, mert nyammogás közben jobb, ha nem nyitja ki a száját az ember. Mi mégis gyanúsnak érezzük magunkat.

Aztán a Robi elmegy, én meg csak úgy szórazottan odavetem, mintha buszbérletről vagy ebéd-befizetésről lenne szó, hogy ja és izé, hüm, anyu, kel-lene egy új olvasólámpa, mert a régi már, izé, hüm, szóval... Szóval micsoda, ráncolja össze a szemöldökét anya, én meg hogy szóval izé, és mutatom a szemétlapátnyi üvegcserepet, de ne aggódj, anya, már összesöpörtem, semmi gond. Na, ha összetört abban a nagy tanulásban (húzódik veszélyesen mézesmázosra anya mosolya), akkor épp ideje, hogy a zsebpénzemből vegyek egy gyönyörű újat, mert ők aztán tiszta hülyék lennének finanszírozni az ilyen lámpatörési akciókat, ráadásul focizásra ott van a kert, amint azt én is pontosan tudom, hiszen ő már százezerszer elmondta.

Pontosan és százezerszer, ami szomorú, mert anyám pontosan tudja, hiszen már százezerszer elmondtam, hogy a zsebpénzemen labdát vettem, így most nuku olvasólámpa. Különösen kellemetlen, hogy elalvás előtt szeretem álomba olvasni magamat. Ez jót tesz, mert amúgy nem túl könnyen alszom el,

a nagylámpa kapcsolója pedig pár méterre van az ágyam végétől. Fel kell állni hozzá, és nekem semmi kedvem ilyenkor felállni, plusz az öt lépés pontosan elegendő arra, hogy kimenjen az álom a szememből.

Ezen morfondíroztam éppen, mikor bevihartak a húgaim, hogy rajzoljak nekik egy-egy tigrist. Semmi kedvem nem volt tigrist rajzolni, nem is vagyok valami jó rajzoló, de mivel nekem már úgyis mindegy, hát rajzoltam, ezért aztán hosszan kergette egymást a nappaliban a két papírtigris, amiket a lányok kivágtak és kiszíneztek filctollal.

Este, olvasás után átvizsgáltam megint a szóba jöhető barátnők titkos listáját, melyet a matrac alatt tartok, és el-elábrándoztam. Akik aznap rám néztek, azoknak behúztam egy-egy pálcikát, akik pedig maguktól néztek rám, azoknak egy pluszt, nagyon izgalmas az állás, mint egy focibajnokság tabellája. Néha persze kételkedni kezdek nyomozómódszerem hatékonyságában.

A zoknitartó cipősdobozomat különben odatettem az ágyam mellé, hogy zoknigombócokkal oltsam el a lámpát. Ha négy-öt dobáson belül sikerül eltalálni a kapcsolót, akkor talán még el is tudok aludni.